

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

25

[urn:nbn:de:hbz:466:1-43699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-43699)

specum eius facta, sacro Christi corpore refecit. *Sacramentis*
 Quo ille summa animi & corporis demissione *Ecclesie s. I-*
 sumpto, traditaque presbytero cruce parua, quam D. *ua ante mot*
 Iohannis Baptista gratia, ad retundendos daemo- *te munitur.*
 num impetus, acceperat, tertia die post Synaxim,
 ex spelunca tenebricola caeli regiam adiit, corpore
 tantum ibi (nam ita fieri poposceat) deposito.
 Quo in loco Boriuoius monasterium sub nomine
 D. Iohannis Baptistae a se edificatum amplis pro-
 uentibus dotauit, duobusque sacerdotibus eius cu-
 ram pro tempore tradidit. Eo postea viri ad nor-
 mam D. Benedicti viuentes traducti sunt.

VITA S. PROSPERI AQUITANICI

Episcopi Regiensis, ex ea, que est per Iohannem An-
tonium Flammium Imolensem. Migravit ex hac
vita Anno Domini 466. Aduertat autem lector vi-
xisse iisdem temporibus in Gallijs alium eiusdem no-
minis Prosperum Episcopum Aurelianensem succes-
sorem S. Aniani, quem illum esse opinatur Baronius
qui subscriptus habetur Concilio Vasensi atque Car-
pentoractensi, cuius acta quidam per errorem cum
huius confundunt.

Beatus Prosper vir multiplici doctrina & san- 25. Iunij.
 ctitate insignis, ex qua vrbe quibusue parenti- *Prosper A-*
 bus ortus fuerit non satis compertum habetur. *quitandus.*
 Illud autem satis constat Aquitanum eum fuisse mira-
 que in patria futurae sanctitatis iecisse fundamenta. Cum
 enim assiduus ac diligens sacrae scripturae esset le-
 ctor quodam die ex illo loco diuinitus ei oblato,
 ubi Christus ait: Si vis perfectus esse, vade,
 vende omnia quae habes & da pauperibus & veni
 sequere.

Matth. 9.
Res suas pau-
peribus lar-
gatur.

sequere me permotus fuit, ut continuo rebus omni-
bus diuenditis & in pauperes distributis seruis e-
iam & ancillis libertate donatis, Romam se contu-
lerit; quò rerum terrenarum sarcina leuatus sibi
Christo vacare posset. Romanam sedem eo tempo-
re Leo primus vir egregia eruditione ac sanctitate
conspicuis administrabat, qui tantam ex vini san-
cti conspectu lætitiā hauit, quantam Petrus ex
Pauli aduentu hauisse legimus. Videbat enim inter
cetera, quæ lætitiā eius vehementer cumulabant,
magnum sibi tempore maxime opportuno adiuto-
rem à Deo missum, qui inualescentem quotidie ma-
gis magisque Nestorianam & Eutychanam here-
sim euertēret. Neq; enim summa de viro sancto con-
cepta fiducia sefellit.

S. Prosp̄r
scribit con-
tra Pelagia-
nos.

Nam aduersus hæresis Pelagianæ reliquias ele-
gantissimus Catholicæ fidei defensor acerrime de-
certauit, & scriptor beati Augustini, quæ plerique
Pelagianæ hæresis fautores in vrbe Massiliensi ve-
lut maiorum sententijs aduersa calumniabantur,
egregia concertatione defendit. Exstat eius ad bea-
tum Augustinum iam senem epistola, qua breuiter
hæreticorum quærelas complectitur, atq; eiusdem
D. Augustini contra eoldem implorat auxilium:
quo tempore Hilarius Arelatensis eiusdem argu-
menti ad eundem Augustinum scripsit epistolam:
quibus responsurus Augustinus duos insigni eru-
ditione, quorum primum de Prædestinatione san-
ctorum, alterum de bono perseverantiæ conscripsit
libros. Sed & cum defuncto Augustino quidam
presbyteri non cessarent (conuenientib. nonnullis
Galliæ Episcopis) damnatis Pelagij sensibus inhæ-
rere, & apud imperios Diuum Augustinum simu-
lare quod in duobus prædictis libris multa cunctis
Christi

Christi fidelibus merito detestanda afferuisset; hi duo zelo fidei accensi Cælestinum Romanum tunc Pontificem adierunt, & querela apud eum deposita epistolam ab eo eruditissimam obtinuerunt, qua non tantum fides Catholica ex prædecessorū ipsius Cælestini Romanorum Pontificum decretis contra Pelagianos grauissimè defenditur, verum etiā ad eum prædicatur Augustinus, vt vel huic non immeritò hæctenus præcipuus Ecclesiæ Doctõr habitus sit.

Cum autem beatus Prosper & Leonis Pontificis precibus & cælesti victus imperio Regiensis ecclesiæ cathedram ascendere debuit, ita se ad omnem virtutis perfectionem composuit, vt etiam ex ipso vultu admirabilis quidam pietatis splendor eluce- ret, qui populum in tantum eius amorem accende- bat, vt mærorem omnem quem ex defuncti anti- stitis sui morte conceperat, protinus deponeret: ac miro cum desiderio eum exciperet, multisque no- tis egregiè cuiusdam volūtatis insitam in eum cha- ritatem demonstraret. Ipse verò summa vigilantia eorum saluti inuigilabat, ac crebris declamationi- bus, quibus nihil facundiùs aut efficacius dici pote- rat, illos ad rectam viuendi normam incitabat: quæ tamen si gratia & lepore admirabili obignatam illi facundiam condiebantur, & sanctæ scripturæ testi- monijs refertæ magnum apud populum pòdus hæ- bebant: maiorem tamen vim & auctoritatem pro- batissimi eius mores & vitæ sanctitas illis adfere- bat. Nihil enim dicebat, quod ipse viuus virtutum exemplis in se priùs non exprimeret. Erat illius pe- ctus flamma charitatis ardens, erat præsentia mitis, omnibus affabilis: seueritas verò in delinquentes ad eum temperata vt magis illos corripiens chari- tas quàm verborum asperitas moueret.

Fit Regiensis
Episcopus.

Docet ope-
re & sermone.

LII s

Quid

Cura viduarum & pupillorum.

Quid referam quanta pietate & cura pupillos & viduas prosequeretur. Non sexus, non ordo, non ætas erat in ciuitate quæ eius patrocinio non foueretur. Cumq; omnibus esset benignus, omnibus affabilis, omnibus viscera misericordiæ aperiret, suâ ipse carnem vigilijs, ieiunijs, oratione ac multiplici maceratione domabat. Magno etiam charitatis impulsu finitimarum urbium antistites crebro per epistolas horrabatur, ne dignitatis suæ, ne impositi sibi oneris obliuiscerentur. Quæ quidē omnia tanta faciebat modestia, tanta dexteritate, vt magnam sibi apud omnes non modò suos, sed etiam alienos gratiam & amorem conciliaret, vt non aliter ac omnium parentem illum diligerent ac venerarētur. Et quidem cum talis ac tatus præsul duos & viginti annos Sedem illam Regiensem administrasset, multisque virtutibus adornasset, corporis viribus destitutus cū admirandâ in sicæ pietatis significatione ad caelos migravit. Quantum verò sui desiderium reliquerit totius ciuitatis moeror ac luctus testatus est. Vbiq; suspiria, vbiq; gemitus audiebantur, nec vllus erat lachrymis modus. Ductæ sunt deinde solēni apparatu, ac totius populi omnium ætatum ac ordinum concursu, exequiæ: sepulcrusq; est extra urbem in templo, quod in honorem beati Apollinaris ipse consecrauerat.

Quam verò gratus Deo extiterit, & quem locū in angelicis choris adeptus sit, mira ad illius sepulcrum prodigia continuo subsecuta declarauerunt: ad quod nullus, quacūque detineretur ægritudine, frustra confugit. Claudi gressum impetrarūt, cœci visum: paralyticis cōfirmata sunt membra; ab obsessis corporibus dæmones fugati. Nemo verbis satis dignè cōsequi posset, quanto splendore diuinum

Miracula ad sepulcrum eius.

Ponti-

Pontificem suū Deus populis omnibus, ac in Ecclesia sua veluti cæleste quoddā iubar fulgere voluerit: vt se tanto foelicem Præsule a patrono Regiensis ciuitas merito dicere possit. Neque tantus ad illius sepulcrum honor ac veneratio temporis longinquitate consenuit, sed ad hoc vsque tempus perdurat ac viget, nec vllius ad id piè accedentis diuina gratia fidem ac spem irritam esse finit.

Verū quia extra vrbs muros erat sepultus & sentientibus Barbarorum bellis, quibus vexata diu fuerat Italia, frequentari ex more sepulcrum non poterat: Thomas vir vitæ ac morum sanctitate venerabilis, qui sancto Christi Antistiti in ea dignitate successerat, ne tanti Præsulis veneratio paulatim obsolesceret, simulque secundum quietem admonitus sacram ædem extruxit amplissimam: in quam sacræ transferrentur reliquiæ. Conuocatis igitur religiosorum omnium Collegijs & populo, qui frequens cõfluxit, sepulcrum vetus, in quo vsq; ad Luitprandi Longobardorū regis Christianissimi tempora quieuerat, apertum est: de quo tanta diuini odoris fragrantia effusa est, vt nulla ei aromata vel opobalsami riuuli, si per ædem fluere, comparari possent. Ita eductæ sacræ reliquiæ cum ingenti omnium plausu atque lætitia nouo sepulcro magno cum honore illatæ sunt. Vbi mira quæ plurima antedictis non dissimilia, meritis sancti Cōfessoris Deus cum omniū stupore operatus est.

Odor suauissimus è sepulcro S. Prosperi.

VITA S. ADELBERTI CONFESSORIS
& Lemite, discipuli S. Villibrordi Episcopi. ex ea
que est per Cænobitas Medelocenses.

Beatus Egbertus cælesti afflat^o desiderio, patria Iuniij 24.
& parentibus ac cognatis relictis, studio peregrina-

S. Egbertus
multos Chri-
sto lucratur

Adelbertus
Regis Dei-
zorū filius.

Villibrordus
presby-
ter.

Summe co-
lle humili-
tatem.

grinationis in Hyberniā secesserat: vbi cum pre-
claro virtutum profectu & haud obscura vitæ san-
ctimonia in multorum admirationem venisset, Deo
id agente, multos sui sectatores effecit. Inter eos au-
tem qui certatim ad eum consuebāt, seque in eius
disciplinam tradebāt, Adelbertus Regis Deirorum
filius arctioris vitæ instituta non segniter est com-
plexus. Porro vir Dñi Egbertus quotidiana sancti-
tatis capiens incrementa, cum pro paruo duceret
sue vnius salutis consulere, summopere plurimis
prodesse appetebat: atque in primis homines eth-
nicissimi erroribus implicatos ad Christianæ religi-
onis amplexum sanctæ prædicationis studio addu-
cere cupiebat. Audiens igitur Germaniæ populos
infidelitatis nexibus præ cæteris tenaciùs irrecitos
planè instituit ad eos commigrare; sed cum in hanc
cogitationem & curam totus incumberet, diuino
oraculo, ne eam ad effectum perduceret, retarda-
tus est. Itaque vir sanctus cum neque posset, neque
vellet diuinæ ordinationi reluctari, alios viros du-
odecim & meritis sanctitatis, & eruditionis effica-
cia tantæ rei idoneos, instar duodecim Apostolorum
delegit, quos ad Christi fidem Barbaris Frisonibus
prædicandam destinauit. Et quidem his omnibus
Villibrordus Apostolicæ gratiæ presbyter præfe-
ctus, inter alios hunc Adelbertum Leuitam discipu-
lum habebat: in quo tanta fuit morum comitas, vt
mirabili vitæ suauitate omnes ad sui imitationem
alliceret. Quicquid sermone faciendū ostendebat,
prius ipse factis declarabat: maximo se affectum
detrimento existimans, si nō verba & institutiones
suas re ipsa & exemplis optimis cōfirmaret. In pri-
mis autem verè humilitatis studiosus fuit, asserens
eius industria & cautione cætera omnia cōseruari.

Quanta

Quanta autem in Deum & homines charitate flagrauerit hoc vnū magno satis argumento est: quòd libenter propter eos regale patrimonium dimiserit, & suauissima patriæ, parètur, ac cognatorum consuetudine relicta alacriter ad feras ac Barbaras nationes commigrauerit: vt eiusdem beatitudinis eas secum participes faceret.

Eiusmodi ergò eximius heros munitus & instructus apparatu, quoquoersum proficiscens lucrandis animabus operam dabat. Vt plurimùm tamen eo in loco hærebat, quem Egmundam vocat, ad cuius recessus ab importuna hominum frequentia veluti receptum quendam habere visus est: xbi inter complures, quos fama virtutis eius inuitarat, Eggo quidã ad eum venit, & breui tempore in eius se familiaritatem insinuans, accuratè illi adhæsit, adeò vt vir Dei non rarò eius hospitio vteretur, foelicitis compensatione eius meteret carnalia, cui spiritalia seminabat: vtque inter ipsos constata charitas & benevolentia esset confirmatior, eius filium è sacro fonte suscepit, & vt par erat, etiam pleraque secreta sua cum illo vel maximè communicauit. Itaque die quodam inter cœnadum cum se mutuis ex more colloquijs oblectarent, vir sanctus amico suo aperuit, velle se patriam parentesque reuifere, vt posset etiã illis aliquid gratiæ spiritualis impartiri. At Eggo nimis molestè tanti viri absentiam ferens, cum lachrymis ex eo sciscitabatur ad quod tempus rediturus esset. Tum vir Deo plenus, eius piæ sollicitudinis misertus, fragmentum pomi, quod fortè manu tenebat in igne proijciens: Cùm inquit, pomi grana in virgulta excreuerint, Deo benè propitio, tibi restitutū videbis. Deinde susceptam profectionem prosequens, emento mari,

Discurrens
in opere Eu
angelij re
cessum suū
in Egmunda
capit.

Prædicit rã
mixam.

mari, in patriam venit: vbi aliquamdiu moratus
 verbis & exemplis non paucos ad sui imitationem
 illexit. Interea ergo sponſionis viri Dei æſtimator
 auidiſſimus, eius reditum mirè ſtiebat; cùm ecce
 hoſpitiolo illo quodam tempore voracibus flâmis
 in fauillas redacto, vbi opportunum aduentauit
 tempus, ex eodem loco prodijt germen odoris Do-
 mini, & grana in ignem iacta rediuiuos protulere
 flores: nec tamen fructus afferendo tantam ſui ad-
 mirationem excitârunt, quantum attuli gaudij redi-
 ditus optatus beatiffimi Patris Adelberti: qui, vt
 promiferat, in Friſiam reuerſus, tato maiori omni-
 um ſtudio & benevolentia accipitur, quanto eius
 ſanctitas euidentiori miraculorũ atteſtatione quo-
 quouerſum ſeſe celebriùs diffudit.

Inſigne mi-
 raculum.

Vitæ rehidia-
 conus Trai-
 ectenſis.

Moritur.

Postremò vir beatus omni virtutũ exercitatione
 inſtructus ad eccleſiæ Traiectenſis Archidiaconatũ
 euectus eſt, quod mœnus cùm præclare aliquamdiu
 adminiſtraſſet tãdem poſt multorum Paganorum
 cõuerſionem multis miraculis clarus Chriſto ſan-
 ctiſſimã animam ſuã reddidit 7 Kal. Iulij, ſepultus
 Egmũdę in Kenemaria. Vbi ſub Theodorico primo
 Hollãdiæ Comite corpus eius de tumulo lena:um
 eſt: cui Theodoricus Iunior paternæ deuotionis
 ſeruētiffimus emulatoꝝ conſtruxit monaſteriu Ord-
 inis S. Benedicti, cui Egmõd nomẽ indiſcit totius
 Hollãdię in diœceſi Harlemẽſi facilè celeberrimũ.

**MARTYRIVM SS. IOHANNIS ET PAV-
 li.** Item Gallicani viri clariffimi ex eo quod eſt à Te-
 rentiano conſcriptum. Quod & Ado Episcopus eo-
 dem ordme & modo in ſuo Martyrologio deſcriptũ
 habet. Quam hiftoriam etiam Baronius tanquam
 ſynceram approbat Tom. 3. Annalium.

Cum